

Og folkepensionen bør ikke omdannes til nogen folkeforsikring.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1, 1. pkt.

1. Forslagsstillerne sigter efter, at der på 4.800 kroners-niveauet skal være ro om folkepensionens størrelse i 1988.

Pensionsbeløbet for 1989 fastsættes ved lov i god tid, før 1988 udløber, så stigningen afpasses efter den økonomiske situation. Således tænkes pensionsbeløbet ændret én gang årligt. Det er forslagsstillerens ønske, at dette vil komme til at resultere i yderligere betydelige pensionsstigninger fremover. En sådan glidende opskrivning af folkepensionens realværdi er klog, blandt andet fordi det modsvarer en glidning i folkepensionistgruppens sammensætning. De, som er født før første verdenskrig, er opdraget til yderste sparsommelighed og har derfor ofte kunnet stille sig tilfreds med pensionsbeløb snert på eksistensminimum. Efterhånden bliver folkepensionisterne imidlertid folk, som har været vænnede til højere levestandard, og mennesker, der som følge af sundhedsvæsenets enorme fremskridt også har evne til at gå løs på livets glæder på en helt anden pengekrævende måde end dem, der af skrøbeligheder og gebrækkeligheder har været bundet til en seng og en stol.

I den næste snes år vil gruppen af over 66-årige vokse med ca. 6.000 om året. Mens antallet af personer på 67 år og derover i 1985 var 24,8 pct. af de 25-66-årige, bliver det 33,68 pct. i 2025.

På det allersæneste er ydermere opstået sandsynlighed for, at specielt mænd født efter første verdenskrig vil opnå væsentlig højere levealder, end staten hidtil har kalkuleret med. Holder dette stik, vil ældregruppen blive endnu større. Det kommer ganske særlig til at gælde de ældste (over 85 år). Og jo ældre pensionisten er, des større offentlig udgift vil han typisk repræsentere.

For at det stadig stigende antal folkepensionister fra statskassen kan få udbetalt stadig stigende månedsbetrag pr. næse, bliver det nødvendigt, at folketingsflertallet også i handling bringes til at fatte, at betingelsen ikke alene er god vilje, men også økonomisk evne for statskassen. En godtgørelse af Fremskridtspartiets spareforslag vil resultere i muligheden for at genskabe den sunde og stærke danske økonomi, der er forudsætningen for, at vore ældre ikke fortsat skal spises af med utidssvarende pensioner.

Den realøkonomiske sammenhæng er, at stigninger i folkepensionens realværdi alene kan ske

ved omfordeling af nationalproduktet til skade for de yngre aldersklasser og udlændinge, eller ved at det samlede nationalprodukt øges. Det er altovervejende den sidste finansieringskilde, Fremskridtspartiet satser på med hensyn til folkepensionsforhøjelse for 1989 og senere år. Men da de produktive aldersklasser også skal have mere (for at yde øget produktionsindsats), skal Folketinget føre en særdeles målbevidst, effektiv produktionsforøgelsespolitik.

Fremskridtspartiet har imidlertid aldrig været noget alt-eller-intet-parti og er heller ikke blevet det. Vi vil derfor stemme for alle skridt i retning af forhøjet folkepension, selv om forhøjelsen ikke har det omfang, som vi helst ser. Afstemningen i Folketinget den 28. maj 1976 (Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne spalte 10470) er et af de mange eksempler på, at pensionistkårene var blevet væsentlig forbedret, hvis blot Socialdemokratiet ikke havde stemt nej, men var fulgt med Fremskridtspartiets ja-afstemning til et tredje partis forslag. Tilsvarende vil vi aktivt deltage i kommende beslutninger, der forbedrer folkepensionisternes vilkår. Nærværende lovforslag præciserer vore principielle holdninger.

2. Ved folkepensionsudmålingen *ses aldeles væk fra anden indtægt eller formue*. Altså ganske det samme princip for almindelige mennesker, som stedse har været gældende for den herskende klasse af politikere og offentligt ansatte. De nuværende beregninger af folkepension er ofte overfølsomme for indkomststigninger. Påtager pensionisten sig et stykke arbejde, bliver han let til nar ved at blive trukket i skat og pensionsnedsættelse i skrigende misforhold til, hvad han tjener på sin indsats.

Dertil kommer ofte tab af boligydelse og hjemmehjælpstilskud og anden offentlig hjælp. Trækket manifesterer sig endda ofte på vilkårlige tidspunkter – måske længe efter, at den ældre har måttet opgive arbejdet. Lovgivningsfinesser og skemauførstæeligheder er samfundssygdomme, som må bekæmpes overalt. De gør enkeltborgere til skrankepekastebolde i stedet for, at det offentlige bureaukrater skulle være enkeltborgernes tjenere.

Hvad loven ikke skader i kroner, ødelægger de myter, der med uigennemsigtige ordninger som de nuværende uvægerligt vil gro op blandt de mere end 99 pct. af pensionisterne, som ikke helt præcist kan overskue samspillet mellem de mange forskellige regelkomplekser. Myterne forvolder lige så stor utryghed og usikkerhed som selve reglerne.

Den, der forskaffer sig ekstra arbejdsindtægter, gør samfundsmæssig gevinst i en tid, hvor Danmarks